

О волочащихся чернцах по містах, по школах і по корчемних дворах

Климентій Зиновійв

Многії волоцюги з гультьяства бивають,
особно і чернці також ся пробігають —
Не хотять в монастирех послушанне міти
і ведлуг свого спасення терпіти.
Да повіється іний к бісу по своїй волі,
шукаючи на згибель собі свояволі.
А свояволя добра, да не позитечна,
з котрої ся рождаєт згибель доконечна.
Особливе теж чернця она погубляєт
а і світського также, вім, не направляєт.
Прето свято б діло всім ей не заживати,
да статечность і цноту з побожностью ховати.
Аже не тільки свіцький часом ховать не вмієт,
да туда ж і чернець іний вандровний шалієт
І людей до згоршення свіцьких привожаєт
і погібелі своїй душі примножаєт.
Такому не потреба милостиню давать,
але всюда годно єст киями частувать.
І будет іний чернець през весь вік ся волочить,
а трафляється тому в школі ся і скончить,
Або где нагле лунет у корчемном дому,
то уже і не знати, що чинити тому.
Может неразумной той шинкарці налити,
а що горш, і комедій яких начинити.
І кгда в корчмі згинет, в гной, як пса, закопати,
поневаж так важився зле пуступувати
І чесним законникам неславу вношати,
і монастирям безчестность наволокати.
Людам здається, же всяк чернець так злонравний,
як он нецнотливий син і преокаянный.
Не хочет в монастирю той жительствовати
і старшому і братії ся повинувати.
Да злий раб, яко гультьяй, завше волочиться,
а в монастирю нігде йому жить не хочеться.
Биле би по городах людям очі поров,

бодай тільки його кат самого іспоров.

І если, вп'ять мовлю, где такий в миру згинет,
аж неслава закону нашому (* На полі рукопису авторське пояснення: "чернецькому". —
Ред.) прослинет.

Бо напрод згинення он монастирі осуждаєт,
же, мовить, жадний мене ігумен не приймаєт,
Мушу ся волочити по тоєй неволі, —
а то лжет, биле б йому нашаліться доволі,
І зась брешет, же, мовить, нігде мя не приймають —
биваєт то і правда, же нецноти його знають,
Єднак лжет то, яко пес: в монастирях приймають
всяких, паче ж, котрії добре поступують,
Бо мовять: вольно псові і на бога брехать,
і на кого-кольвек, як псові, также щекать.
Бо що і од шибениць котрії втікають,
і тії в монастирях часом ся освобождають.
А чернець, в монастирю не хотящий жити,
єдно то будет бісу по вандровках служити.
Котрий і нагороду од нього восприймаєт —
пропасть вічну, кгда душу його той собі приймаєт.
І хто ж того в поминник может уписати
і з преставльшимися братіями поминати.
Нехай уже сам себе такий поминаєт
і богові за діла злії одвіт даваєт.
А поминанія он отнюд не достоїн,
але осудовиська і по смерті достоїн.
Єсть же то правда, як не єдної матері діти:
іний, хоч странствуєт, да статок будет міти,
Не пойдєт таковий где в корчму ночувати,
але до священника может ся впрохати,
Або хоч і до прости, так же людей чесних,
а не до корчемних котрих домов безчесних,
І подякуванне людям добрим, вставши, оддати
і в путь свой, где надобно, з богом поспішати,
І не будет той в граді і в весі медліти,
тільки паче в монастир вп'ять жити хотіти.
Тому, кгда попросить, і ялмужну дасть годиться —
будет бо за дающих той богу молиться.
І як в монастирю начнет знову пробувать,
начнет за благодворців к богу мольби вношать.
І аз, пишуций се, тож некгдись провандровався —

люб в далекії краї, да зле не блукався,
І вп'ять беззасторожно став в монастир поспішати
і в нім по-давньому, з ласки божої і старших, пребивати.
А неуважних плутов тих не похваляю,
єднак не волочитись і тим щиро приляю.
Бо лучшей на єдном єст місцю стокрот жити
і в обителі святой безропотно служити.

Так мощно і богові, чаєм, угодити
і, през поміч його, всі гріхи оддалити.
Прето і ви, братіє, звольте ся возвращати
к монастирям на житла і до смертей пробувати
Неісходно, бо всяк в монастирю живущий
обрящет блаженство в сей вік і в будущий.
Котрого блаженства вам і мні дай боже заслужити,
би-хмо през заслуги могли по смертех в небі жити.
Чого і вп'ять вам зичу, і дай то боже,
а волочитися безпутне барзо непригоже.
Уже ж і од вас, вандровних, прощенія желаю,
а од вандровок вас богу в храненіє вручаю.